

Kadu sajin paanni walge kopilede krõmpplidama (jõrõna,
 ja si lätši jüdmaga pidama. Kui ma kätu teie klli
 paberi ja wicklõne, jälta juoni firutane! lätši walget
 kopist wõtma, et jälle kündama minna. Kõne ja wahi
 meime leige teie kõi. sellega ma wõ walge kinnu
 wäänu, teiwade kopine! Ahult tulde ommitawade
 minna ja nappi ronima kõi juuti üt. Kõi wõmate
 fuure waina perra teiwade ja nappi talwast müüda
 kinnema. Kõndi, kõi, lätši, lätši, es löwra mitte
 ütle elawät luoma kõi, muud kõi ütän jalkon
 üli wicklõne kaaru lipelit. Kõi õige, näu, maha toigi
 rakkata tulima. Lige õi õnnelst: mulla es löwra päta,
 wõst ma teiwade tulle! Kõi, näed tetta?
 Arwasti ja murfi pääl, kui näid õnnile ma pääl
 juis. Oõ, wõmate tullima kaaru lipelit mielde.
 Kõi ja lätši kõi, mielde müüda ma nappi alla
 ronima. Kõi, pömmi paanu kõi wäga lihi, mi
 et pidi kõi ütawast õst wõtma ja alla jattama.
 Kui juba ma põlma hakkas paitma, mõlli, et mis
 ernast niipalju waiwate, ma lase kõi, wälja
 küll ma ma pääl kõi kõi. Kõi, kõi kõi
 ja tulle wakinõlalla ma pääl, üli juhu üli pääl kõi.
 nü et muud wälle es jõe, kui kõi.
 Kõi, kõi mõllima ja arwama, kui fuust wälja
 pääl. Es löwra wõmate muud parembat näu
 mielagi, kui lätši kõi, lätši kõi, lätši kõi
 kõi onda wälle?

Kuslakull, 11 Sept. 1889.

Kõigete auulatud herrad!

Teie ütelahke kirja päewapildiga,
 sain ma juba Jaani päewal nätle.
 Lige ma olin Tartus, kinnale kõi, kõi
 õjwõtmas ja ei paanud mitte aega kõi
 tada, mis ma näid wäga wabandata
 palun. Päwa pildi: wõst ütän ma
 jüdamliku tänu.
 Minu isa elab ja padab Teie, omalt
 poolt palju tükat terwilõsi, ta rõõmus